

Tema 1. Problem-Oriented approach

1. Definició

Durant els anys 60, el problem-oriented medical record (POMR) va ser introduït en la pràctica de la medicina pel doctor Larry Weed. Aquest doctor va proposar un sistema que vinculava els components de la història mèdica amb el pacient mitjançant els signes clínics. Es tractava d'un sistema d'història clínica basada en problemes.

A partir dels anys 70, tant el POA com el POMR van ser adoptats per moltes facultats de Nord Amèrica.

El POA (sistema de treballar els pacients, molt utilitzat en la medicina humana), es basa en:

- Les malalties alteren la funció o anatomia dels diferents òrgans, i això és manifesta amb problemes o simptomatologia que són anomenats “problemes” en el sistema POA.
- La identificació de problemes i la seva compressió fisiopatològica es fonamental per a identificar possibles causes o orígens. Un cop la patofisiologia del problema és compresa, les malalties específiques que causen el problema són ràpidament detectades. És útil identificar primer les categories de malalties per cada problema, i després fer llistes de malalties específiques per a cada categoria. La major part de les categories de malalties es poden agrupar sota l'acrònim VITAMIND (vascular, inflamatori/infecció/immunomitjat, trauma/tòxic, anomalies congènites, metabòlic, idiopàtic, neoplàsic/nutricional, degeneratiu).

2. Metodologia

Conté quatre passos fonamentals: (1) obtenció d'informació, (2) identificació de problemes, (3) formulació d'un pla i (4) fer un seguiment de la malaltia.

- **Obtenció d'informació mínima.**
 - A partir de la història clínica i l'examen físic complert.
 - En alguns animals, sobretot adults, caldrà fer analítiques (CBC, bioquímiques, UA).
- **Identificació de problemes de l'animal:**
 - Problema es qualssevol anormalitat que requereixi una intervenció mèdica o quirúrgica i que interfereixi en la qualitat de vida del pacient.
 - També s'inclouen en el llistat del problema:
 - Les queixes del propietari (l'animal no presenta signes, però el propietari diu que no menja...).
 - Les troballes en l'examen físic o analítiques (anèmies, nòduls subcutanis...).
 Poden estar o no relacionats amb el problema més important de l'animal.

- Qualsevol alteració a les proves complementàries.
- **Pla o formulació d'un pla diagnòstic**, basat en:
 - Diagnòstic i diagnòstic diferencial.
 - Fer llista de proves segons el DD (repetir o fer de nou).
 - Pla terapèutic: en alguns casos es pot tenir un diagnòstic presumptiu (tractament simptomàtic) i es fa pla terapèutic i no es realitzen proves (s'espera l'evolució del pacient).
 - Pla d'informació al propietari: molt important explicar bé la situació al propietari, ja que s'ha d'anar descartant i utilitzar el mètode científic d'assaig – error.
- **Avaluació i seguiment de la malaltia**: avaluació i actualització de problemes o del diagnòstic diferencial.

3. Objectius POA

- Millorar l'aprenentatge dels estudiants i recent llicenciats:
 - Sistema metòdic i ordenat.
 - Ajuda a identificar els problemes més importants.
 - Al adquirir experiència es té tendència a resumir aquest protocol.
- Treballar els problemes per separat i conjuntament. Hi ha dues maneres de treballar amb els diagnòstics diferencials:
 1. Identificar els signes i treballar en un conjunt (causes que poden donar una patologia).
 2. Identificar els signes i treballar cada un per separat i buscar el seu origen.

Inicialment per facilitar i agilitzar és millor treballar els problemes per separat i després englobar-los en un únic DD i pla diagnòstic. D'aquesta manera, mentalment es repeteixen els DD dels diferents problemes i s'adquireixen millor els conceptes.